

ΕΣΩΔΙΚΟΣ ΔΙΑΔΙΧΑΣ ΜΕΤΑ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΣ

Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

Π Ρ Ο Σ

Τόν Κον 'Υπουργόν Θρησκευμάτων καί 'Εθνικῆς
Παιδείας.

ΚΟΙΝΟΗΘΙΟΜΕΝΗ

- 1) Πρός τήν Α.Θ.Π. τόν Οἰκομενικόν Πατριάρ-
χην Κον κ. 'Αθηναγόραν.
- 2) Α.Ε. 'Αντιβασιλέα Κον Γεώργιον Ζαΐτάκην

Εἰς τό ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν 'Ιησοῦ Χριστοῦ διαμαρτύρομαι
ένώπιον Θεοῦ καί τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου διά τήν λίαν ἄδικον
καί ἄγαν ἀντικανονικήν καταδικαστικήν κατ' ἐμοῦ ἀπόφασιν.

Κύριε 'Υπουργέ,

'Επί τῆς κατ' ἐμοῦ κατά τήν 28/2/1968 ληφθείσης ἀποφάσεως
ὑπό τοῦ Εἰδικοῦ καί νεσπαγοῦς δι' Ἀρχιερεῖς 'Εκκλησιαστικοῦ
Ευνοδικοῦ Δικαστηρίου, παρά τοῦς θείους καί 'Ιερούς Κανόνας τῆς
'Ανατολικῆς 'Ορθοδόξου τοῦ Χριστοῦ 'Εκκλησίας καί παρά τοῦς ἡ-
ξημένης συνταγματικῆς ἰσχύος νόμου, τοῦς ρυθμίζοντας τήν Αὐτοκέ-
φαλον 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος, δηλῶ ἡμῖν τά ἀκόλουθα :

'Ο Α.Ν. 214/1967 εἶναι ἀντισυνταγματικός, καθ' ὅτι παρα-
βιάζει εὐθέως τό ἄρθρον 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος τοῦ 1952,
δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἀναγνωρίζεται ὑπό τῆς Πολιτείας τῇ 'Εκκλη-
σίᾳ τό δικαίωμα καί καθήκον νά τηρῇ αὕτη ἀπαρασαλεύτως τοῦς
τε ἱερούς, ἀποστολικούς καί συνοδικούς κανόνας καί τᾶς ἱεράς

παραδόσεις: "Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναποσπάτως ἠνωμένη δογματικῶς μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλῃ καὶ πάσης ἄλλῃς ὁμοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τηροῦσα ἀπαρσαλεύτως, ὡς ἐκεῖναι, τοὺς τε ἱερούς ἀποστολικούς καὶ συνοδικούς κανόνας καὶ τὰς ἱεράς παραδόσεις" (Συνταγμ. "Ἀρθρ. 2 § I). Δοθέντος ὅτι εἰς τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας περιλαμβάνονται ὁ ΣΤ΄ Κανὼν τῆς Β΄ καὶ ΚΑ΄ τῆς Δ΄ Οἰκουμ. Συνόδου, οἵτινες Ἱεροὶ Κανόνες ρυθμίζοντες εἰδικῶς τὸν τρόπον ἐγκλήσεως καὶ στοιχειοθετήσεως κατηγορίας κατὰ Ἱεράρχου, δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν Πολιτείαν δι' ἀπλοῦ νόμου καὶ κατὰ παράβασιν πάντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων, οἵτινες ἀποτελοῦν θετὸν δίκαιον ἠύξημένης συνταγματικῆς ἰσχύος, νὰ τροποποιῶ, μεταρρυθμίζῃ ἢ καταργῇ τούτους.

Ἡ ἀντισυνταγματικότης τοῦ ἐν λόγῳ νόμου ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν κατωτέρω παρατιθέμενων ἐν τῇ παρούσῃ.

Οἱ ἀπὸ αἰῶνων διέποντες τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν κανόνες τῶν εἰκουμενικῶν Συνόδων, οἵτινες ἐγένοντο σεβαστοὶ καὶ ὑπὸ ἑτεροθρήσκων ἀκόμη πολεμίων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, διέπλυσαν δίκαιον τὸ ὁποῖον ρυθμίζει πλὴν τῶν ἄλλων καὶ τὸν τρόπον κρίσεως ὑποπεσόντων εἰς ἐκκλησιαστικὸν ἀδίκημα λειτουργῶν συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν Ἀρχιερέων. Οὕτω ἐδημιουργήθησαν ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια, ἅτινα καὶ γίνονται δεκτὰ ὡς ἀρμόδια διὰ νὰ κρίνουν κατηγορούμενον Ἀρχιερέα. Ἡ σύνθεσις, ἡ ἀρμοδιότης καὶ οἱ δικονομικοὶ κανόνες, οἵτινες διέπουν ταῦτα εἶναι γνωστοὶ καὶ τηροῦνται παγίως ἐπὶ σειρὰν αἰώνων. Θεῶ ὅμως ἐπέπρατο ἤδη, νὰ ἀποκτήσῃ καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἡ ἰδρυθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν, τὰ "Ἐκτακτα

αυτῆς Στρατοδικεῖα" καὶ νᾶ στερηθῶ, Ἱεράρχης ὢν ἐπὶ μίαν τεσσαρακονταεπενταετίαν, τοῦ φυσικοῦ ἐμοῦ δικαστοῦ. Οὗτος εἶναι δι' ἐμέ, κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱεροὺς Κανόνας μόνον Σύνοδοι καὶ Δικαστήρια, συγκαίμενα ἐξ ὄλων τῶν ἐπισκόπων εἴτε ἐκ διοικούντων σωμάτων κατὰ τὸ Συνταγματικόν (Πατρ. Κων/πόλεως μέχρι 1860) ἢ κατὰ τὰ πρεσβεῖα τῆς Ἀρχιερωσύνης, ὡς συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὴν ρητὴν ἀξίωσιν τοῦ Συνοδικοῦ Τόμου τοῦ 1850, δι' οὗ κατέστη ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία Αὐτοκέφαλος. Ὡστε καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου παραβιάζεται ἡ διάταξις τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Συντάγματος.

Τοιαύτη εὐνθεσις Ἐκτάκτου Δικαστηρίου ἵνα δικασθῆ Ἀρχιερεῶν, διακονήσαντα ἐπὶ τεσσαρακονταεπενταετίαν, οὐδέποτε ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ἕως τῆς σήμερον, δηλονότι τοῦ διορισμοῦ τῆς λεγομένης Ἀριστινίδην Ἱεραῶν Συνόδου, τῆς μόνης γενομένης δίχα τῆς γνώμης τῆς Ἐκκλησίας, ἐπαυξανομένης διὰ τεσσάρων Ἀρχιερέων ἐκ τῶν ὑπὲρ τὰ πενήτηκοντα ἔτη γεγονότων.

Ὡσαύτως δὲν παραλείπω νᾶ διαμαρτυρηθῶ καὶ διὰ τὴν γενομένην εἰς βάρος μου καταφωρον παραβίασιν θεμελιωδῶν δικαιωμάτων καὶ δικονομικῶν κανόνων, οἵτινες ἀπὸ αἰώνων ἔχουν ἀναγνωρισθῆ ὡς ἀπαραίτητα ἐχέγγυα οἰουδῆποτε κατηγορουμένου διὰ τὴν στοιχειώδη ὑπεράσπισίν του.

Ἐπειδὴ εὐνετάγη κατ' ἐμοῦ πόρισμα τοῦ ἀνακριτοῦ, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἔλαβον γνώσιν, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπολογίας μου καὶ τοῦτο κατόπιν εἰδικῆς ἐρωτησεῶς μου.

Ἄλλὰ καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ ἀντισυνταγματικοῦ νόμου θεοπισθεῖσα κατάργησις τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεως δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας εἰς οὐδέν

ἄλλο ἄγει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν ἐκ τῶν προτέρων καταδίκην μου, διότι ἄς μοί ἐπιτραπῆ νά εἶπω ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία εἰς οὐδένα ἀναγνωρίζει τὸ ἀλάθητον, οὐδ' ἐν προκειμένῳ εἰς τὴν Ἀριστινὴν νεοπαγῆ Σύνοδον, ἣτις πλαισιουμένη ὑπὸ τεσσάρων Ἀρχιερέων ἀπετέλεσε τὸ εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν δικάσαν μὲ δικαστήριον. Ἡ παράβασις τῆς ἀρχῆς τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο βαθμῶν δικαιοδοσίας θεοπισθεῖσα διὰ τοῦ Α.Ν. 214/1967, τυγχάνει καὶ αὐτὴ ἀντισυνταγματικὴ ἀντιβαίνουσα εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 2 καὶ 8 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος, δοθέντος ὅτι τὸ ἀναφαίρετον καὶ ἱερὸν δικαίωμα τῆς ἐφέσεως εἰς μείζονα Σύνοδον, ἐθεσπίσθη ὑπὸ τῶν ΙΒ' καὶ ΙΔ' Κανόνων Ἀντιοχείας καὶ δέν δύναται νά καταργηθῆ κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ ἀπλοῦ νόμου. Ἔχει δέ τὸ κείμενον τῶν ὡς ἄνω Κανόνων ἄς ἀκολουθῆς :

"Ἐἴ τις ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου καθαιρεθεὶς πρεσβύτερος, ἢ διάκονος, ἢ καὶ ἐπίσκοπος ὑπὸ Συνόδου, ἐνοχλήσῃ τολμήσῃ τὰς βασιλέως ἀκοάς, ὁθεὸν ἐπὶ μείζονα ἐπισκόπων Σύνοδον τρέπεσθαι, καὶ ἂ νομίζει δίκαια ἔχειν προσαναφέρειν πλείοσιν ἐπισκόποις, καὶ τὴν παρ' αὐτῶν ἐξέτασιν τε καὶ ἐπίκριον ἐκδέχεσθαι....." ΙΒ' Ἀντιοχείας.

"Ἐἴ τις ἐπίσκοπος ἐπὶ τισὶν ἐγκλήμασι κρινεῖτο, ἔπειτα συμβαίῃ περὶ αὐτοῦ διαφωνεῖν τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπους, τῶν μὲν ἀθῶον τὸν κρινόμενον ἀποφαινότων, τῶν δέ ἔνοχον ὑπὲρ ἀπαλλαγῆς πάσης ἀμφιοβητήσεως, ἔδοξε τῇ ἁγίᾳ Συνόδῳ, τὸν τῆς Μητροπόλεως ἐπίσκοπον ἀπὸ τῆς κληρονομίᾳς ἐπαρχίας μετακαλεῖσθαι ἑτέρους τινας, τοὺς ἐπικρινοῦντας καὶ τὴν ἀμφιοβητήσιν διαλύσαντας, τοῦ βεβαιῶσαι σὺν τοῖς τῆς ἐπαρχίας τὸ παριστάμενον...." ΙΔ' Ἀντιοχείας.

"Αλλωστε ο θεσμός της έφεσεως ως γίνεται δεκτόν παρ'ήμιν ανήκει εις τας θεμελιώδεις διατάξεις του Κανονικού Δικαίου της 'Ανατολικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας.

Πλέον των ως άνω διά του Α.Ν. 214/67 κειράται η στοιχειοθέτησις νεοφανούς εκκλησιαστικού αδικήματος διά τούς φέροντας τόν τρίτον της Ιερωσύνης βάθμόν (έπισκόπους). 'Επί τούτοις έπεστράτεύθη ο 'Αγιος Παύλος ένα επιμελώς αποκρυβη εις τούς αγίους τούτου λόγους η μικρότης των καιρών μας και τό πάντα πραγματικώς, νομικώς και κανονικώς άσπρήκτον πάσεως, διορισμού και άναρριχίσεως μητροπολιτών κατ'άρεσκειαν των άντεκκλησιαστικώς όρώντων έσμών. Διότι τί άλλο έκτός της άπολύτου αυθαίρεσίαις έπικροτεϊ ό ως άνω Α.Ν. 214/67 διά της παραπομπής εις τό εκκλησιαστικόν δικαστήριον των άρχιερέων λόγω άπωλείας της καλής έξωθεν μαρτυρίας ;

Σημειωτέον ότι η έλλειψις καλής έξωθεν μαρτυρίας ούδαμού των Ιερών κανόνων, ούδ'αύτης της 'Αγίας Γραφής αναφέρεται ως παράπτωμα, έπάγον ποινάς, έφ'ώ και όέν προβάλεται υπό των Ιερών κανόνων ποινή διά τοιαύτην έλλειψιν. Κατά συνέπειαν ούδ'άπώλεια καλής έξωθεν μαρτυρίας δύναται να ύπάρχη άνευ άντιστοίχου παραπτώματος.

Παλαιότατον αξίωμα του Δ. καιού είναι η άρχή NULLUM CRIMEN NULLA POENA SINE LEGE, ήτοι ούδέν αδίκημα, ούδεμία ποινή άνευ νόμου. 'Η άρχή αύτη κατακτηθείσα υπό της πεπολιτισμένης άνθρωπότητος από έτους 1215 διά της MAGNA CHARTA LIBERTATUM του 'Ιωάννου του 'Ακτιμόνος και υιοθετηθείσα υπό πάντων των Συνταγμάτων των έν πολιτισμῶ βιουοῶν χωρών και της 'Ελλάδος από των πρώτων προομρινῶν πολιτευμάτων και των έπισήμων συνταγμάτων, απέβη βασικόν άτομικόν δικαίωμα περιβληθέν ηύξημένην ισχύν διά του άρθρ. 7 του έν ισχύϊ συντάγματος του 1952 τό όποϊον έχει ούτω :

"'Αδίκημα δέν ὑπάρχει, οὐδέ ποινὴ ἐπιβάλλεται, ἄνευ νόμου ἰσχύοντος πρό τῆς τελέσεως τῆς πράξεως. Βαρυτέρα ποινὴ οὐδέποτε ἐπιβάλλεται μετὰ τὴν τέλεσιν τῆς πράξεως".

Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἀναγράφει καὶ τὸ ἄρθρ. II παρ. 2 τῆς Παγκοσμίου Διακηρύξεως Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τῆς 10/12/1948 καὶ τὸ ἄρθρ. 7 παρ. I τῆς Συμβάσεως Προστασίας Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ὑπογραφείσης εἰς τὴν Ρώμην τὴν 4 Νοεμβρίου 1950.

Ἡ ἀρχὴ αὕτη σημαίνει ὅτι ἀποκλείεται ἡ ἀναδρομικὴ ἰσχὺς νόμου θεμελιούντος ἢ ἐπανεξάγοντος τὸ ἀξιοποινὸν ἥτοι ὅτι δέν ὑπάρχει ἀδίκημα οὐδέ ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου ἰσχύοντος πρό τῆς τελέσεως τῆς πράξεως. Ἀνάγεται δ' αὕτη εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, τονίζοντα ἐν τῷ πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῇ αὐτοῦ, ὅτι δέν δύναται νά θεωρηθῆ, ὅτι ὑπάρχει παράβασις καὶ παρανομία καὶ ἄρα οὐδέ ἐνοχὴ ἀξιοποίνου πράξεως, ἐάν μὴ ὑπάρχῃ νόμος. "οὐ γάρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδέ παράβασις" (Δ' 15). Καὶ παρακατιῶν (Β' 13) λέγει: "Ἄμαρτία οὐκ ἔλλογεῖται, μὴ ὄντος νόμου". "Ἴνα ὑπάρχῃ ἄρα ἀξιοποίνος πρᾶξις, πρέπει νά ὑπάρχῃ νόμος καθορίζων αὐτήν· τότε δύναται νά ὑπάρχῃ καὶ ποινὴ. Ταύτην ἀκριβῶς καθώρισαν οἱ Πατέρες ὀρίσαντες τὰ παραπτώματα καὶ τὰς ποινὰς αὐτῶν καὶ δώσαντες εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ θεωρίαν ταύτην συστηματικὴν διατύπωσιν εἰς κανόνας, περιλαμβάνοντας ἀξιοποίνου πρᾶξιν καὶ ποινήν.

Ἐπειδὴ ἀπεστερήθη ὄπως ἀντισυνταγματικῶς καὶ ἀντικανονικῶς ὡς ἀναλυτικώτατα ἀνέφερον τοῦ φυσικοῦ μου δικαστοῦ δηλονότι τῆς τε κανονικῶς καὶ νομίμου συνθέσεως τοῦ πρωτοβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Συνόδικου δικαστηρίου καὶ τοῦ δευτεροβαθμίου τοιοῦτου εἶμαι ὑποχρεωμένος νά ζητήσω συνδρομὴν ἀπὸ τῆς πράξεως καὶ τοῦ ἔθους τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ νά κάνω χρῆσιν τοῦ δικαιώματος τοῦ Ἐκκληίου πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τῆς περιπτώσεώς μου μὴ δυναμένης νά παραλληλισθῆ μέ ἐτέρας αἰτήσεις Ἐκκληίου

διότι εἰς τὰς προηγηθείσας περιπτώσεις οἱ αἰτοῦντες δὲν εἶχον ἀπο-
στερηθῆ παρανόμως καὶ ἀντικανονικῶς τῶν δικαιωμάτων τῶν ἤτοι τῆς
ἐφέσεως τῆς εἰς πρῶτον βαθμὸν ἐκδοθείσης καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐπομένως τὸ δικαίωμα εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας τοῦ Ἐκκληίου περι-
στατο ὡς μὴ ἀνεκτὸς πλεονασμὸς-δικαιοδοσίας. Εἰς τὴν περίπτωσίν
μου ὅμως ἡ καταφυγή μου εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐνδίκου μέσου τοῦ Ἐκ-
κληίου εἶναι ἡ μοναδική ἀπομείνουσα ὁδὸς ἵνα διασωθῆ τὸ Ἐκκλησια-
στικὸν κῦρος καὶ ἡ ἀποφυγὴ παγκρακίστου προηγουμένου ἀυθαρεσιῶν.

Ὅθεν ἡ τήρησις τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς παραδόσεως, τοῦ ἔθους
καὶ τοῦ ἠθους, ἐν φόβῳ Θεοῦ πάντοτε, ἐπιβάλλει εἰς ἐμέ, Ἀρχιερεῶ
ὄντα, νὰ μὴ ὀρρωδῶσω πρό τῶν δικτῶν καὶ νὰ χωρῶμαι εἰς τὸν ἀγῶνα
διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κύρους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ κατάλαλος,
ὁ συκοφάντης καὶ ὁ τακεῖνός ἱεροκατήγορος τοῦ τύπου τῶν ὑβρισά-
των καὶ συκοφαντησάντων με, ἀντιμετωπίζονται διὰ τῆς αἰγῆς καὶ
τῆς περιφρονήσεως. Οἱ βασιζόμενοι ὅμως εἰς τὰς οὕτω χαλκευθείσας
ἀβασίμους κατηγορίας καὶ προβαίνοντες εἰς τὴν δίωξίν μου ἀντιμε-
τωπίζονται μόνον διὰ τῆς δικαστικῆς μου δικαιώσεως.

Ἐπειδὴ ἐν τῇ πατρίδι μου διὰ τοῦ Α.Ν. 214/1967, ὡς διεξο-
δικάτα ἀνέφερον, ἀπεστερήθη τῶν δυνατοτήτων ὑπερασπίσεώς μου,
ἄρα δικαστικῆς δικαιώσεως, εὐρίσκομαι ὑποχρεωμένος ὡς Ἱεράρχης
δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας νὰ σκεφθῶ καὶ προσφυγὴν εἰς τὸ Δικαστή-
ριον Προστασίας τῶν δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἐπειδὴ λόγῳ τῆς ἀπαραδέκτου διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 7 παρ. 3
Α.Ν. 214/1967, ἤτοι τῆς ἐξαντλήσεως τῆς ἐσωτερικῆς ἐκκλησιαστικῆς
δικαιοδοσίας εἰς πρῶτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν, καταναλοῦται αὐτό-
χρημα ἡ δικαιοδοσία τῶν δικαστηρίων τῆς χώρας, ἧς τυγχάνω ὑπήκοος

καί τίθεται εἰς ἐνέργειαν κατ' ἄρθρον 26 τῆς ἀπό 4/II/1950 ἐν Ρώμῃ ὑπογραφείσης διεθνoῦς Συμβάσεως Προστασίας τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου, ἡ ἀρμοδιότης διεθνῶν δικαστηρίων.

Κηδόμενος τοῦ σχήματος καί τοῦ ἀξιώματός μου δημιουργεῖται ὑποχρέωσις προσφυγῆς, ἐάν πάντα τά ὡς ἄνω-δέν ἤθελον γίνεαι δεκτά, εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἐπιτροπὴν καί εἰς τό Εὐρωπαϊκόν Δικαστήριον τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἄνθρώπου, διὰ κατάδηλον παραβίασιν τῆς διατάξεως τοῦ ἀρθροῦ 7 τῆς ὡς ἄνω διεθνoῦς Συμβάσεως Προστασίας Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων, ἰσχυροῦσης ὡς ἐσωτερικόν ἑλληνικόν θετόν δίκαιον. Κατά τό ἀρθρον τοῦτο "Οὐδεὶς δύναται νά καταδικασθῆ διὰ πρᾶξιν ἢ παράλειψιν, ἡ ὁποία καθ' ἣν σταγμὴν διεπράχθη, δέν ἀπετέλει ἀδίκημα συμφώνως πρὸς τό ἐθνικόν ἢ διεθνές δίκαιον".

Ἡ δόξις αὕτη τοῦ διεθνoῦς δικαστηρίου ἀποτελεῖ τό ἕστατον, πλὴν ἀναγκαῖον, καταφύγιον διασώσεως τοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας καί ἐμοῦ.

Κατά τήν διακονίαν μου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς πατρίδος μου ἀντεπεζήληθον ἀγωνιζόμενος τοὺς βαρβάρους ναζί Γερμανοὺς κατακτητάς, τοὺς Βουλγάρους ἀφανιστάς τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους, τοὺς ἀθέους γενιτοφόρους κομμουνιστάς πάντοτε εἰς τήν ἀκριτικὴν καί μαρτυρικὴν Βόρειον Ἑλλάδα, μηδέποτε φανταζόμενος ὅτι ἡ Ἐκκλησία θά ἐχρησιμολογήσῃ συκοφαντίας καί ὕβρεις γνωστῶν κακοποιῶν καί ἀναξιοπιστῶν ἐντύπων διὰ νά μέ διώξῃ.

Δ Ι Α Τ Α Υ Τ Α

Ε Ξ Α Ι Τ Ο Υ Μ Α Ι : α) Ὅπως ἀνασταλῆ ἡ ἐκδοσις Βασιλικοῦ Διατάγματος κυροῦντος πάλιν εἰς ἀνύπαρκτον ἀδίκημα καί ἄνευ ἐνοχῆς καί δυνάμει νόμου ἀντικανονικοῦ καί ἀντισυνταγματικοῦ.

β) Ὅπως ἀποσταλῆ ὁ φάκελλος εἰς τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι καταργηθέντος τοῦ θεσμοῦ τοῦ Ἐκκλητίου

(Δευτεροβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου) μόνη ἀρμοδία ἀνωτάτη ἐκκλησιαστική μου Ἀρχή εἶναι ἡ Δ.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης, Πρῶτος τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, μητρόπολις τῆς ὁποίας εἶναι καί ἡ Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.

Διά τήν τεσσαρακονταπενταετη, ἐν φόβῳ Θεοῦ πάντοτε, ἐκκλησιαστικήν διακονίαν μου, ἔχω τό μέτωπον ὑψηλά καί τήν συνείδησιν ἤουχον, βέβαιος ὅτι διά τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ μεγίστῳ αὐτοῦ πλειονότητι, καί τῆς ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης κανονικῶς διοικουμένης ἀγίας τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ταπεινότης μου εἶμαι καί θά εἶμαι, παρὰ τήν ὡς ἀνωτέρω ἄδικον καί ἀντικανονικήν καταδικαστικήν κατ' ἐμοῦ ἀπόφασιν, ἐφ' ὅρου ζωῆς μου, Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης.

Ἀρμοδῖος δικαστικός κλητήρ ἐπιδότω νομίμως τήν παροῦσαν πρὸς τόν πρὸς ὃν αὕτη

Ἐν Ἀθήναις τῷ 29 Φεβρουαρίου 1968

Ὁ διατελεῶν κανονικός καί νόμιμος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝ

ΕΔΗΚ